

Ποιον ενδιαφέρει πλέον το ΠΑΣΟΚ;

Του Μπάμπη Παπαδημητρίου

Είναι κρίμα, με τέτοιο όνομα και να μην αντιλαμβάνεται πως όλα τα κόμματα κλείνουν κάποτε τον κύκλο τους. Όμως, για να πούμε την αλήθεια, ο Βαγγέλης Βενιζέλος τοποθετείται στον βραχύ ορίζοντα. Λογικό, με την κατάντια του ΠΑΣΟΚ, λίγο τον ενδιαφέρει η ιστορική προοπτική του κίβδηλου σοσιαλισμού, τον οποίο εμπορεύθηκε το κόμμα των Παπανδρέου στη μεταδικτατορική περίοδο.

Κάποιος, πάντοτε, κλείνει την πόρτα. Ο Κώστας Σημίτης, ο έτερος μη-Παπανδρέου που διαχειρίστηκε προσωρινά τα

δεδομένα του ΠΑΣΟΚ, ίσα που πρόλαβε να μη διαλυθεί το Κίνημα στα δικά του χέρια. Αν όμως είχε επιμείνει όσο όφειλε στο ζήτημα της διαπλοκής μεταξύ κόμματος και κρατικής διαφθοράς, θα είχε οδηγηθεί σε υποχρεωτική ανασύσταση του φιλελεύθερου κεντρικού πολιτικού χώρου, ο οποίος, εντελώς παραδόξως αλλά εξαιρετικά πραγματικώς, τελούσε υπό την γοητεία του πράσινου «κινήματος».

Είναι δυνατόν να αναφέρονται οι πολιτικοί συντάκτες σε σκέψεις και αντιδράσεις

της «Ιπποκράτους» και να μη ντρεπόμαστε όλοι μαζί για τη φαρσοκωμωδία που συνεχίζεται μπροστά στα μάτια μας; Η ελάχιστη απαραίτητη ντροπή έπρεπε να οδηγήσει τον κ. Βε-

νες της κομματικής σφραγίδας του κ. Βενιζέλου. Ούτε εμείς, άλλωστε. Εφ' όσον πιστεύει ότι δεν του αναλογούν οι βαρύτατες ευθύνες που τον επιβαρύνει η πρόσφατη κυβερνητική

του από τη μοιραία εξαφάνιση.

Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς τις παρενέργειες που ήδη έχει η ασταθής σταθεροποίηση της οικονομίας. Ολοένα και περισσότεροι πολιτικοί συζητούν πώς θα μοιράσουν τα «πολιτικά κέρδη». Αποθρασύνονται, μάλιστα, από τη συστολή που επιδεικνύουν τα κράτη της τριόικας πίσω από την τριόικα. Οι πιέσεις των Ευρωπαίων, που συγκρατούν τις κυβερνήσεις μας, είναι τον τελευταίο καιρό εξαιρετικά συγκρατημένες, αφού, εξάλλου, αναγνωρίζεται τώρα και η σφοδρότητα της προσαρ-

μογής που επιβλήθηκε τα προηγούμενα χρόνια στην Ελλάδα. Η στάση αυτή εκλαμβάνεται ως «αδυναμία» ή «αλλαγή προσανατολισμού» των Ευρωπαίων και οι Έλληνες πολιτικοί σπεύδουν να εκμεταλλευθούν την ευκαιρία.

Αυτό που πρέπει να φοβίζεται τον κ. Βενιζέλο –και όλους εμάς– δεν είναι η μοίρα του ΠΑΣΟΚ, αλλά η αύξηση της επιρροής κομματικών σχηματισμών, που αντιλαμβάνονται τη δημοκρατία ως σειρά διαδικασιών και όχι ως σύστημα διακυβέρνησης.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

νιζέλο στην κατάργηση κάθε δραστηριότητας στον χώρο που θυμίζει στον λαό πόσο πολλά χρήματα κόστισε και κοστίζει αυτή η «Ιπποκράτους». Η Ιστορία δεν σκοτίζεται για τις ωδί-

πολιτεία του ΠΑΣΟΚ, ας αποχωρήσει από τον κυβερνητικό σχηματισμό. Ένας λόγος παραπάνω, αν πιστεύει ότι η αντιπολίτευση προς την κυβέρνηση Σαμαρά θα γλιτώσει το κόμμα

Τα αηδόνια δεν κελαηδούν πια

Με τον Γιάγκο Μικελίδη

Είχε κουραστεί πολύ. Το πρωί πήγε στις Πλάτρες και ανάπνευσε τον καθαρό αέρα. Ο Βάιος είχε ακούσει τα αηδόνια και εντυπωσιάστηκε από τις φωνές τους. Τα ψηλά βουνά, οι πεύκοι, το Τρόδος, τα αμπέλια, μετρίαζαν τη μιζέρια της καθημερινότητάς του. Εκεί δεν ένωθες την έντονη μιζέρια που ένωθες κάτω στην πόλη. Οι άνθρωποι, λιγότερο εκδηλωτικοί, δεν κλαιόντουσαν τόσο πολύ. Η Λευκωσία ήταν πνιγμένη στη μιζέρια, σειρές μαγαζιά ήταν κλειστά, ο κόσμος φανερά κουτσουρεμένος διατυμπάνιζε τη μιζέρια που επικρατούσε μέσα και έξω του. Μόνο οι καφενέδες, ή μάλλον τα καφέ, έδειχναν μία τρομακτική άνθηση σε αριθμό και σε πελατεία.

Παντού καφέ, παντού κόσμος που κουβέντιαζε, φλέρταρε, πήγαινε περίπατο. Εντυπωσιακό. Σαν να έμπαινες σε έναν άλλο κόσμο, σε μια άλλη πραγματικότητα, έναν κόσμο τρέντι, κάπως κουνιστό. Και σχεδόν όλοι χαρούμενοι. Οι Κύπριοι έκλαιγαν τη μοίρα τους, εκτός από αυτούς τους καφενόβιους, οι οποίοι έδειχναν χαρούμενοι και πεταχτοί. Αυτοί είναι ο κόσμος των καφέ, ο κόσμος της Βιέννης, της Ελλάδας, της Ιταλίας, αλλά όχι ο κόσμος της Κύπρου. Πρόσεξα ότι δεν συζητούσαν καθόλου πολιτικά, σαν ο κόσμος της πολιτικής, του ανταγωνισμού, του παπτήματος, να τους άφηνε παντελώς αδιάφορους.

Στα γκέτο των καφέ το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν το κλώσμα και η άνεση. Γυ-

ΠΟΛΙΤΗΣ

ναίκες ντυμένες στα 24 τους, άντρες κομποί και γενικώς ένας κόσμος που έμοιαζε παραπάνω με Ιταλούς παρά Κύπριους. Σκέφτηκα να παραγγείλω κανένα καμπαρί, αλλά το βρήκα αστείο. Είπα στο γκαρσόνι να μου φέρει μια σουρωτή. Την έβρισκα πιο κοντά στο στυλ μου.

Τα χελιδόνια πετάνε συνεχώς κάτω από το μπαλκόνι μου και γραπώνουν με τα ράμφη τους τις μύγες και τις τρώνε. Ανθισμένες λουλουδιές παντού. Κι εγώ θέλω να ξεφύγω, να χαθώ μέσα σ'αυτόν τον όμορφο και ανθισμένο κόσμο. Είναι άνοιξη, η πρώτη άνοιξη μετά την οικονομική μας κατρακύλα. Όλοι σφίγγουν τα ζωνάρια και κάνουν λογαριασμούς, όλοι προσπαθούν να επιβιώσουν αλλά το βρίσκουν σχεδόν ακατόρθωτο. Το εργοστάσιο των φίλων μου ένα - ένα κλείνουν, το ίδιο και οι δουλειές τους. Τι θα γίνει ρε παιδιά; Περιμένουμε οι αριθμοί των ανέργων να φτάσουν στον μισό πληθυσμό της Κύπρου και μετά να δούμε το ζήτημα; Ένας κάθε τρεις, κάθε τέσσερις, είναι άνεργος. Οι μόνιμοι που δουλεύουν είναι οι κυβερνητικοί υπάλληλοι, οι υπάλληλοι της Αρχής Ηλεκτρισμού,

της CYTA και διάφοροι άλλοι βολεμένοι. Οι υπόλοιποι, είτε ψάχνουν, είτε εκληπαρούν για μια δουλειά. Η ηγέτες μας, αδιάφοροι, τσακώνονται μεταξύ τους και προσπαθούν να σπιλώσουν ο ένας τον άλλο. Ο χώρος φαίνεται ακυβέρνητος. Είναι μια ακυβέρνητη πολιτεία, με ανθρώπους που έχουν χάσει τα πάτερά τους και παραπαίου. Δεν βλέπω φως πουθενά. Νομίζω ότι οι πολιτικάντηδες που μας κυβερνούν είναι παγαπόντες και ανεργάτιστοι. Χρειαζόμαστε επειγόντως έρμα, βάρος από κάτω από το πλοίο, για να μην βυθιστούμε. Δεν υπάρχει χώρος πια για γλυκερές κουβέντες, ερασιτεχνισμούς και τσαμπαζιλίκια. Αναπνέουμε ήδη με καλάμι. Και αν το καλάμι κλείσει θα πνιγούμε. Πρέπει να βρεθεί κάποιος τρόπος να ξεπεράσουμε τον φόβο που έχουμε σαν λαός και να ορμήσουμε πάνω τους και να τους βάλουμε τερπιέν. Τα ψέματα τελείωσαν. Ίσως για πάντα. Ο αγώνας για τον οποίο μιλούσαμε και λαφαζανέφακε τόσα χρόνια, δυστυχώς έχει γίνει μια πραγματικότητα, μια ψυχρή πραγματικότητα. Ή θα αγωνιστούμε και θα επιβιώσουμε ή θα μας φάει κι εμάς η μιζέρια.

Η ΑΥΤΗ

Επείγον ζητούμενο η δημοκρατία

Το χρεωκοπημένο πολιτικό σύστημα συμπαρασύρει στην κατάρρευσή του τα μίντια, που επί χρόνια αποτελούσαν προπαγανδιστικό πυλώνα του συστήματος της εικονικής «ισχυρής Ελλάδας». Είναι θέμα δημοκρατίας, αποτελεί προϋπόθεση για την έξοδο της χώρας από την κρίση, να θεθούν κανόνες στον χώρο των μίντια, να επιβληθεί η νομιμότητα στους καναλάρχες, που συμπεφέρονται ως η τελευταία κλειστή κάστα στη χώρα. Η πολιτική κρίση βυθίζει και τα μίντια στην πολιτική ανυποληψία, ενώ η κατ' ουσίαν πτώχευση των τραπεζών και η διάλυση του συστήματος των δημοσίων έργων αποστερεί τα κανάλια από την κάνουλα της χρηματοδότησής τους. Όταν όλοι πληρώνουν, ήρθε η ώρα να πληρώσουν και οι καναλάρχες! Ο ΣΥΡΙΖΑ αναλαμβάνει πρωτοβουλία εκδημοκρατισμού του χώρου των ΜΜΕ.

Οι επιχειρήσεις λειτουργούν παράνομα, καλυπτόμενες από τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Είναι οι μοναδικές περιπτώσεις για τις οποίες δεν εφαρμόστηκαν οι πρόνοιες του Μνημονίου, σύμφωνα με τις οποίες έπρεπε να έχουν καταβληθεί τα οφειλόμενα στο Δημόσιο τέλη προσωρινής αδειοδότησης. Αντ' αυτού χαρίζονται κάθε χρόνο τα τέλη λειτουργίας. Τα κανάλια έχουν συγκροτήσει καρτέλ, με το οποίο διαχειρίζονται τις δημόσιες συχνότητες. Δεν επιτρέπουν να ιδρυθούν νέα κανάλια. Και επιβάλλουν την κατάρρευση της ΕΡΤ, ώστε να μοιραστούν την τηλεθέασή της και να νοθεύσουν τα δικαιώματα των εργαζομένων στη ραδιοτηλεόραση. Το κυβερνητικό σχέδιο για κλείσιμο της ΕΡΤ αποτελεί άλλο ένα δώρο στους βαρόνους της ενημέρωσης.

Χωρίς ισχυρή και αξιόπιστη δημόσια ραδιοτηλεόραση θα μεγαλώνει η ζούγκλα των μίντια. Ακόμη και στην Ιταλία του μερλουσκονισμού, η RAI παραμένει ο ισχυρότερος τηλεοπτικός οργανισμός. Η ριζική αναδιοργάνωση της ραδιοτηλεόρασης απαιτεί κυβέρνηση που θα διαθέτει πολιτική βούληση να συγκρουστεί με τα μεγάλα συμφέροντα. Προϋποθέτει αντίληψη δημοκρατικής διακυβέρνησης και όχι στρατηγική υποταγής της ενημέρωσης στις μνημονιακές επιδιώξεις. Το δικαίωμα των πολιτών στην ενημέρωση είναι μέρος των δικαιωμάτων για αξιοβίωτη ζωή σε μια δημοκρατική κοινωνία. Αυτό αμφισβητείται με βάνουσο τρόπο.

Πρόκειται για μάχη αξιών, όπως συμβαίνει και με το αντιρατσιστικό νομοσχέδιο, όπου ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜ.ΑΡ. υποτάσσονται στον Σαμαρά. Δεν είναι τυχαίο ότι η πρώτη ενδοκυβερνητική αψιμαχία άρχισε με τη στελέχωση της ΕΡΤ. Οι ελάσσονες εταίροι το κατάπιαν! Το ίδιο συμβαίνει και με το νομοσχέδιο Ρουπακιάκη, που μπήκε στο ράφι. Από χθες ο Βενιζέλος περιφέρει στα κανάλια το «δικό του» νομοσχέδιο, προφανώς όχι για να ψηφιστεί, αλλά προς κοροϊδία των πολιτών.

Η δημοκρατία είναι αγαθό εν ανεπάρκεια στα χρόνια της κρίσης και του Μνημονίου.

τη την εργατική δύναμη. Η καπιταλιστική ανάκαμψη δεν πρόκειται να αντιστρέψει την πορεία φτωχοποίησης μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Στην Ελλάδα, ήδη έχει δρομολογηθεί η αναμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος, εντείνονται οι διεργασίες που βρίσκονται σε εξέλιξη. Διάφορα τμήματα που αποσπάστηκαν από το ΠΑΣΟΚ βρίσκονται σε κινήματα (π.χ. Λοβέρδος, Φλωρίδης, Διαμαντοπούλου κλπ.), υπάρχουν τριγμοί στους Ανεξάρτητους Έλληνες, υπάρχουν διεργασίες στην ίδια τη ΝΔ, όπως και στο ΠΑΣΟΚ με τους λεγόμενους Παπανδρεϊκούς και Βενιζελικούς... Οι ανακατατάξεις στα υπάρχοντα κόμματα και η δημιουργία νέων με τα ίδια παλιά υλικά αυτό επιβεβαιώνουν.

Το δίπολο που διαμορφώνουν έχει για πυρήνα τη ΝΔ από τη μια και το ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη. Οι μεταξύ τους αντιθέσεις

αφορούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου και όχι του λαού. Όλοι εκτός από το ΚΚΕ, λένε στο λαό ότι λύση στα προβλήματά του θα δώσει η ανάπτυξη, που θα είναι καπιταλιστική. Λένε ακόμα πως η διέξοδος για το λαό θα προέλθει από μια κυβέρνηση, με τα μονοπώλια ακλόνητα στην οικονομία. Ο βασικός άξονας στον οποίο οικοδομείται ο μεταξύ τους ανταγωνισμός, είναι το μείγμα διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης, με διακηρυγμένο στόχο -όλων πλην ΚΚΕ- να επαναφέρουν το κεφάλαιο σε τροχιά ανάκαμψης το ταχύτερο δυνατό. Εκεί ταυτίζονται στρατηγικά οι δύο πόλοι. Διαφωνούν στο πώς θα γίνει, αντανακλώντας ο καθένας συμφέροντα και επιδιώξεις μερίδων της αστικής τάξης που ανταγωνίζονται μεταξύ τους.

Η προσπάθεια αναμόρφωσης του πολιτικού σκηνικού, δείχνει τα ζόρια τους

στη διαχείριση της κρίσης, χωρίς βεβαίως ακόμη να υπάρξει ένα ρωμαλέο λαϊκό κίνημα σε αντιμονοπωλιακή αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Αυτά τα ζόρια, ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να τα οξύνει, για να ανοίξει ρήγματα στην πολιτική εξουσία των αστών, που επιτίθενται ανεξάρτητα από μείγμα στη διαχείριση. Επομένως χρειάζεται οργάνωση στους τόπους δουλειάς, ταξική ενότητα της εργατικής τάξης, ανασυγκρότηση του κινήματος, προϋπόθεση για να στεριώσει και να δυναμώσει η λαϊκή συμμαχία, με στρατηγική ενάντια στην εργοδοσία, το κράτος της και την ΕΕ. Ο λαός έχει συμφέρον να φτάσει την πάλη του μέχρι το τέλος. Στην ανατροπή της αστικής εξουσίας, που θα γκρεμίσει το σάπιο και θα φέρει στο προσκήνιο το πραγματικά καινούριο, τη λαϊκή εξουσία και οικονομία, το Σοσιαλισμό.